

Beestenboel aan de Costa Blanca

Negen jaar geleden verruilden ze het Gelderse Varsseveld voor Zuid-Spanje en nu runnen ze er succesvol hun *ecolodge* Refugio Marnes. Op bezoek bij twee Nederlanders die hun gasten absolute rust bieden.

Links: v.l.n.r. de Catalaanse en de Andalusische ezel, Willem, Richard, Bas en het 'aangelopen' geitje. Overige foto's: Los Establos.

Het had nog heel wat voeten in de aarde om ze allemaal op de foto te krijgen. Want dat was het idee: een familie/

staatsieportret van alle bewoners van Refugio Marnes, het Spaanse landgoedje van de Nederlanders Richard (45), Willem, (46), hond Bas (acht maanden), de twee zwarte geiten (zes maanden), het kleine witte geitje (leeftijd onbekend), de twee ezels (vier en acht jaar) en de twee poezen (beide zes jaar). Dat dat niet probleemloos zou verlopen was te voorspellen, want een paar weken eerder had Bas een schop gekregen van de kleinste ezel. Willem hoorde 'plof' en toen hij omkeek lag Bas een eind verderop te janken met een bebloede kop. Wat eigenlijk wel vreemd was, want eerder was de verstandhouding uiterst vriendschappelijk. Het ezeltje liet zelfs geduldig haar snoet likken door de jonge hond als die er weer eens in geslaagd was op het muurtje om haar weilandje te klauteren. Maar deze keer was de hond zo overmoedig geweest om tussen zijn pootjes door te rennen...

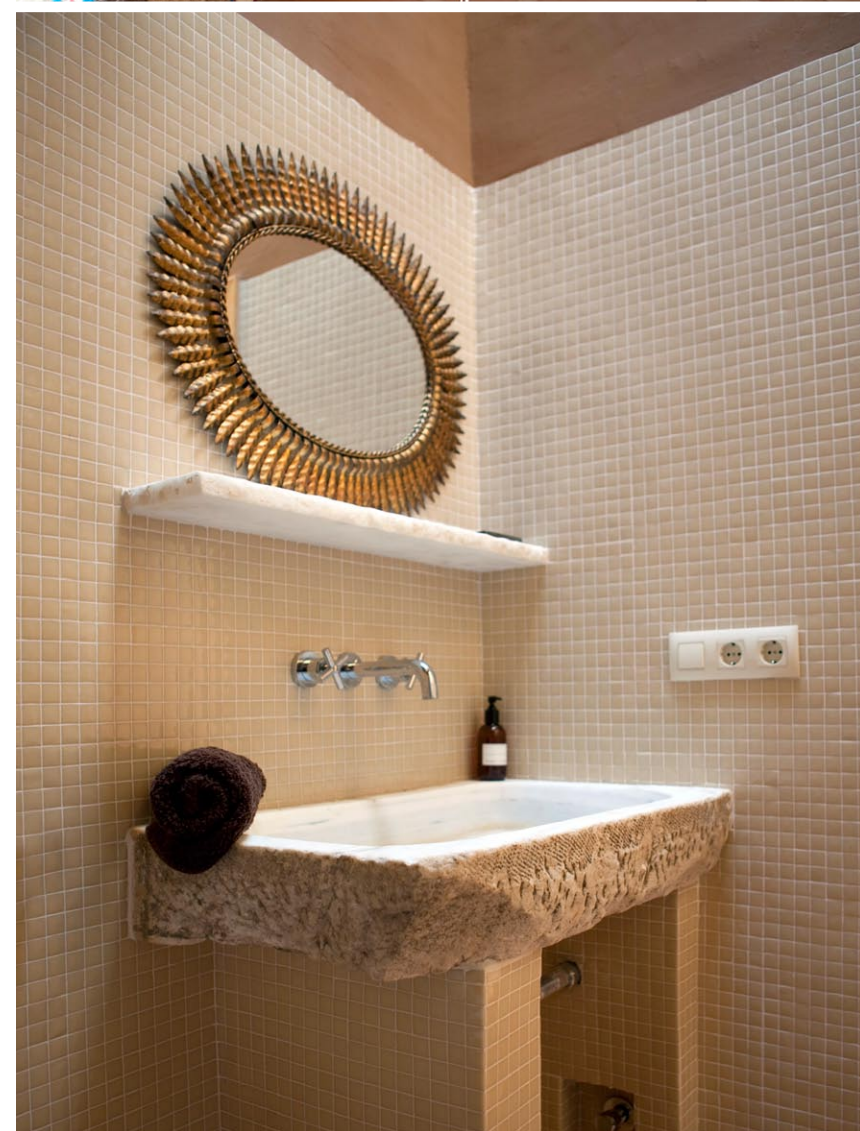
De geiten moeten ook al niets van de jonge hond hebben, maar dat komt omdat Bas nog niet helemaal begrijpt dat hij een herdershond is en eens zal doen wat zijn familie doet, namelijk geiten hoeden. In plaats daarvan jaagt hij ze vrolijk achterna, en bijt hij ze af en toe speels in de poten. Het resultaat is dat de geiten hem voortdurend met een flinke kopstoot tot de orde moeten roepen en weigeren met hem op de foto te gaan. En dus is het met die staatsiefoto nooit verder gekomen dan een portret van de ene helft van dit huishouden in het achterland van de Costa Blanca. Tot twaalf jaar geleden was Willem werkzaam in de geestelijke gezondheidszorg, en werkte Richard na een opleiding als voedingsmiddelentechnoloog bij een onderzoeksinstituut. Ze

woonden op een verbouwde boerderij in het Gelderse Varsseveld en hadden het eigenlijk best naar hun zin. Tot ze eens gingen uitrekenen hoeveel tijd van hun leven ze eigenlijk in de Nederlandse files doorbrachten. Gemiddeld twee uur per dag, oftewel veertig uur per maand. Dat was het begin van een speurtocht naar een nieuw leven.

Gezondste klimaat

Een tijd speelde het stel met de gedachte om naar Zuid-Amerika te emigreren, maar dat voelde niet goed met een grote en geliefde familie in Nederland. Een Spaanse vriend die in Valencia werkte, attendeerde hen op het achterland van de Costa Blanca: een gebied met het gezondste en aangenaamste klimaat van Europa, en niet voor niets een van de meest favoriete overwinterplaatsen. Onafhankelijk van elkaar gingen ze erheen om te ervaren of het goed voelde. Richard vond het meteen oké, Willem moest wennen, maar toen ze het binnenland in trokken, veranderde dat. Hier vonden ze de uitgestrektheid en de rust waarnaar ze op zoek waren. In totaal duurde het een jaar voor de ideale plek gevonden was. Refugio Marnes ligt aan het einde van een >

In La Jaima, de Marokkaanse berbertent, waan je je in een Duizend-en-een-nacht-sprookje.

schitterende weg, vanaf afrit 63 van de snelweg tussen Valencia en Alicante. Na tien kilometer spannende haarspeldbochten ontvouwt zich een adembenemend uitzicht over de baai en de rots van Calpe, met aan de andere kant de Sierra de Bernia. Nog een kilometer hobbelen we over de weg van Willem en Richard en daar ligt het landgoed, met eromheen eigen terrein tot zover het oog reikt. Het goed meet 25 hectare. Eerst dachten ze dat het 2,5 hectare was, en dat vonden ze eigenlijk al groot zat.

Kleurrijke woestijntent

Voor Nederlandse ogen is al die ruimte inderdaad nauwelijks te bevatten, en de rust al helemaal niet. Nooit geweten dat het ergens zo stil kan zijn. Pas na twee dagen bivakkeren in de berbertent die de gastheren aan hun logés ter beschikking stellen, suizen de oren niet meer. Hondje Bas wreef nog dagen nadat hij voor het eerst in zijn jonge leven mee naar Valencia was genomen, met zijn oren langs gras, muren en straatstenen om al die herrie eruit te krijgen. Het is een komisch gezicht, maar het is wel duidelijk: voor een in deze heuvels geboren en getogen Spaanse herdershond hoeft de stad niet

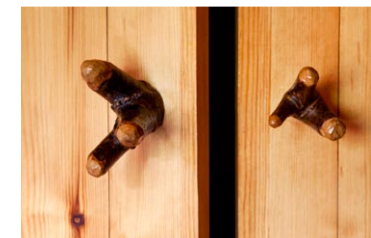
meer. In de negen jaar sinds de definitieve verhuizing vanuit de Achterhoek hebben Richard en Willem hun oude Spaanse boerderij veranderd in een paradijsje voor rustzoekers en Spanjeliefhebbers. Er is een heerlijk zwembad, midden in de vrije natuur, met daarachter het huisje La Ruina, en een kleurrijke comfortabele Noord-Afri-

kaanse woestijntent. Beide zijn van alle gemakken voorzien: gas, licht, warm water, douche. De tent heeft zelfs een hemelbed, wat het gevoel geeft in een Duizend-en-een-nachtsprookje in Zuid-Spanje beland te zijn. Onlangs zijn Los Establos, de stallen, gereedgekomen: drie B&B-kamers met badkamers ensuite en een grote woon- en eetkamer. Voor nog meer aanloop zijn er in het huis zelf ook nog een paar gastenkamers.

Allerhande baantjes

Overigens heeft het nog wel even geduurd voordat Willem en Richard zich hier echt op hun plek voelden. Ze liepen enorm tegen 'de andere cultuur' aan. En natuurlijk kampten ze met de gebruikelijk ellende rondom bouw en verbouw. De burgemeester en de gemeentearchitect bleken corrupt en zitten nu dan ook in het gevang, en de kosten bleken altijd toch weer een stuk hoger uit te vallen dan gepland. Afgezien daarvan keek de plaatselijke bevolking toch een beetje vreemd aan tegen de twee mannen. Er werd nog lang druk gespeculeerd wanneer er nu toch eindelijk eens vrouwen in het huis kwamen, maar inmiddels hebben de meeste buurtbewoners wel begrepen >

dat er geen vrouwen bij zullen komen. Wat heeft geholpen is dat de schoorsteen in het begin ook moest blijven roken zonder dat de gastenverblijven klaar waren, en ze dus wel gedwongen waren om allerlei baantjes aan te nemen. Willem kan smakelijk vertellen over zijn leven als autoverkoper bij de plaatselijke Citroën-dealer, of over de tijd dat hij als wijkverzorger werkte in de gemeente. En Richard heeft veel kookervaring opgedaan door bij verschillende restaurants te werken.

Slowlife-walks

En nu de loop er goed in zit bij Refugio Marnes, voelen ze zich volledig thuis hier. Samen kunnen ze nu de gastenverblijven. Willem doet de dieren en de *hardware*, Richard richt zich meer op de verzorging van de gasten. Daarnaast kunnen ze nog een hoveniersbedrijf. Nu al loopt het hele complex op eigen, door zonnepanelen opgewekte stroom: de koelkasten, het zwembad, de wasmachine, de vaatwasser en de verlichting. Er wordt nog gewerkt aan het recyclen van het water en Willem is bezig om samen met de gemeente en provincie een begrazingsproject met schapen op te zetten om de omgeving minder brandgevaarlijk te maken.

Linker- en deze pagina: interieur en exterieur van gastenverblijf La Ruina.

Ook zijn ze bezig de locatie geschikt te maken als trainingslocatie voor bedrijven die zich bezighouden met nieuwe initiatieven op het gebied van persoonlijke ontwikkeling of gezondheidsbevordering. En het is de bedoeling dat de drie geiten zullen uitgroeien tot een hele kudde en hond Bas tot een volwaardige herdershond. Nu al loopt Willem dagelijks zijn ronde over het terrein met de dieren. *Slowlife-walks* noemt hij het, en hij wil ze aanbieden aan de gasten: niets is rustgevender. •

Meer informatie: www.refugiomarnes.com

De Gouden Joie Tips

Twee tips, voor elk seizoen eentje:

- Na een wandeling rond de Sierra de Bernia, met spectaculaire landschapswisselingen, een schitterend blauwe, zinnenprikkelend schone lucht waartegen deze gekartelde gigant prachtig afsteekt, met de auto afdalen naar Restaurante Pinos, op ongeveer vijf autominuten van Refugio Marnes en je daar heerlijk laten verwennen met een *parillada de carne* of een onvervalste Valencianse paella. *Partida Pinos, 9-B, Benissa, tel. +34 629655035, dinsdag gesloten*
- Na een verkwikkende nachtrust en een heerlijke ochtend op Refugio Marnes na het heest van de dag naar het strand/cala El Morach rijden en daar blijven tot de zon onder gaat, genietend van een drankje bij de Chiriquito.